

Tots ens la juguem a Badalona

La setmana passada vam conèixer l'estudi social d'immigració realitzat per l'obra social d'una coneguda entitat bancària. La principal conclusió de l'informe és que l'aportació de la immigració a Catalunya, tan en termes econòmics com de serveis, és clarament positiva. Això vol dir que la seva aportació a l'economia catalana és superior a la càrrega que imposen. Aquest resultat no és nou, és el que sempre han obtingut els successius estudis que han tractat l'impacte econòmic de la immigració. Però és actual, sobretot quan alguns intenten portar la campanya electoral cap a l'escenari opac i confús del recel i el ressentiment vers a l'immigrant.

No hi ha dubte que els nous, més enllà de les tensions lògiques de convivència, van ser un dels pilars sobre el qual es va consolidar el període de més prosperitat de la nostra economia. I és que el 50% del superàvit de les finances públiques dels anys meravellosos va correspondre a ingressos aportats per la immigració. Un creixement desequilibrat, certament. Però els immigrants no eren els responsables, més bé els instruments utilitzats pel nostre model de creixement. Com tampoc ho són ara de l'ajust i de les seves conseqüències. És injust voler fer recaure en ells qualsevol debilitat o mancança del nostre estat del benestar. De fet, ells han estat les primeres i principals víctimes de la depressió per la seva alta concentració en llocs de feina associats als sectors més afectats per l'atur. Essent Espanya un país que ajusta per quantitats, és d'esperar una reducció notable d'immigrants, i ni així deixarem de sentir les veus de sempre, contra els de sempre.

Fa temps que Badalona està en el punt de mira de les anàlisis del 22 de Maig. I no ho és perquè tingui més problemes amb la immigració que altres ciutats, o que els seus barris presentin un grau de degradació superior al d'altres barris de grans ciutats. No. La singularitat de Badalona és que pateix l'atac constant a la seva convivència i cohesió per part d'un partit, i un líder, disposats a trencar-ho tot per assolir el govern de la tercera ciutat de Catalunya. De produir-se, una victòria sonada pel PP i una derrota pels qui ens l'estimem.

Tots ens hi juguem alguna cosa a Badalona el proper dia 22. Perquè el fals missatge de la seguretat de qui abona diàriament els carrers d'hostilitat i confrontació també és un obstacle per a la recuperació econòmica. És el treball honest, tranquil i sobretot discret, per la cohesió i reconciliació el que dota d'un entorn fiable i atractiu per a la iniciativa privada. El conflicte constant només atura projectes, imposa incerteses i expulsa les oportunitats. Tots ens hi juguem alguna cosa perquè el seu èxit podria estendre's més enllà de la fatigada però encara forta Baetulo.

Pilar Rahola ho advertia en un dels millors pregons que es recorden des del balcó de l'Ajuntament: *Badalona té dos mil anys d'història i en fa dos mil que lluita contra els que la volen trossejar, dividir i enfrontar.* Que no ho aconseguixin.